

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Бодривачко прасте

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 24 ЈУЛА 1943.

БРОЈ 87 — ГОД. II.

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ.

ОБРНУТИ РЕЗУЛТАТИ

ЧЕРЧИЛ: — Нисам знао да авионске бомбе изазивају мржњу.

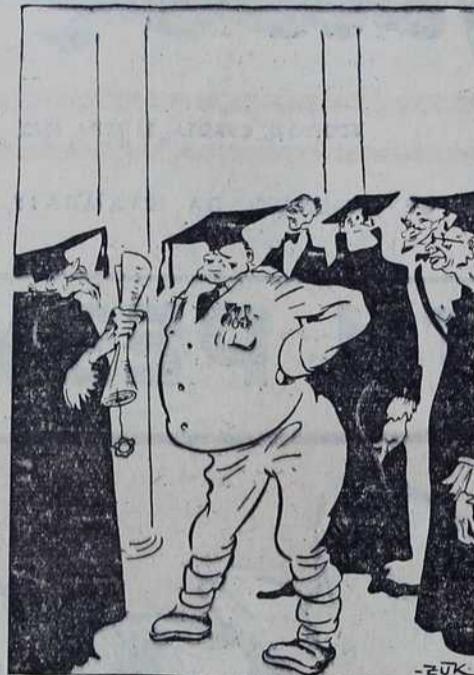

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

КАД ПОЦРНЕ ЉУДСКЕ ДУШЕ - ОНИ ТАДА ЦРКВЕ РУШЕ

Наставише стари посо Англосакси
Туку жене, децу, по већ свикијо пракси
Руше цркве, школе, болнице и куће
Ал' ускоро њима опет биће вруће
Десиће се оно, што се деси вазда
Да после злочина дође и одмазда
Јер ко ветар сеје и невине бије
Тај ће жњети буру, боље да га није
И на град вечити, Рим на реци Тибру
Ваздушне убице просули су цибру
А реч беху дали да ће Рим да штеде
Ал' код Англосакса речи мало вреде
Обећања код њих нимало не важе
Што се јутром рече, увече се слаже
Рузвелт је обећао и то драге воље
Да ће да се штеде, школе, богомолье
А кад тамо они у првоме тику
До земље срушише дивну базилику
И још многе друге цркве или школе
Шта ће њима цркве када се сад моле
Црвеном идолу из крвавог Кремља
Од кога је руска пропиштала земља.

ЕНГЛЕСКА ПОЧАСТ

— Ви сте промовисани за почасног доктора философије, јер сте однели рекорд у рушењу уметничких дела.

На истоку борба траје као луда
Свуда тенк до тенка и сто других чуда
Црвена армија у навалу крену
Хоће неки успех ма по коју цену
Залуд толике жртве, баш успеха нема
А кад се заморе, тад се «контрас» спрема
И на Сицилији ова ортацина
Дошла је до краја од другога чина
Јер тамо их чека спремна осовина
Треба сачекати крај трећега чина
Мора да се види — то је згода ретка.
Те Англосаксонце, кад нађе четка
И почне да риба и лево и десно
Онда ће да клисну у Африку свесно
А после реклами и толине вике
Све ће да се сарши можда на „пују“ пике
А ортаци сами већ јавно признају
Да им Италијани силан отпор дају
А немачка војска на највећој жеги
Бори се херојски, стоји на биљеги
Зато тамо може бити још велике бруке
И Рузвелт признаје да ће бити муке.

Преглед Стране

НОВИ ВАВИЛОН

«Америкен Меркур» назива Вашингтон «Мека изгубљених нација». Упоређење са Меком баш не одговара, јер је пророк Делано Рузвелт већ проглашен од свог савезника Сталњина као лажни пророк. Пре би се рекло да је Вашингтон постао Вавилон, где се не говоре само страни језици, него су побркани и мозгови.

НЕПОТРЕБНО ПРИЗНАЊЕ

Њујоршки часопис «Чентјури Магазин» доноси речи јевреја Раваџа:

— Ми смо проузроковали, не само руску револуцију, него и све веће револуције у прошлости.

Ово признање и хвалисање никог у Европи не изненадује, пошто то већ одавно зна цела Европа.

ВРХУНАЦ ОПРЕЗНОСТИ

«Ви треба да знатае» викао је један млади потомак неке старе, уображене лондонске породице «да наше порекло води од Вилема Освајача, победника код Хестингса».

«Сјајно. Напослетку ви ћете нам још доказати, примети један заједљиво, »да су се ваши претци налазили још у Нојевом ковчегу».

«То не би могло бити, јер моя породица је, наравно, имала свој сопствени чамац».

Епиграм

Пацифик је запаљење
На морима свуда врење
На западу Палестина
На истоку врчи Кина
Рузвелт хоће да је лечи
Па јој шаље топле речи
Али слаб је то баш лек
Јер умире Чанк-Кај-Шек.

Треба их познавати

Техеран, јула. — Совјетски посланик пребацио је Енглезима и Американцима да лиферују Совјетима само стари искрљен ратни материјал, са афричког ратишта.

Енглески посланик, и без питања своје владе, одговорио је:
— Ала сте ви наивни људи! Зар мислите да ћемо вам дајемо опет газе робу! Кад је то било! Будите срећни, што смо прошли нашим штићеницима Польској, Југославији, Грчкој, Француској и другим којим су се ослонили на врбов клин, старе кротије и гвожђерије из прошлог рата, иначе би морали да вас усретимо још боље. Такав је принцип наше радње, а што ви то не знаете, нисмо ми крили.

ДОЛАРИ ВРТЕ И РУЗВЕЛТА

Њујорк, јула. — Велика победа америчког краља гуме за жвакање Врајглија над претседником Рузвелтом, побудила је већу сензацију него освајање злата на Мартинику.

И ако је у почетку рата забрањена фабрикација гуме за жвакање, краљ гуме Врајгли пљуцнуо је на ту забрану и нокаутирао Рузвелта. Чак су и америчке трупе снабдевене гумом за жвакање, јер без пљуцкања не могу да се боре.

Ову дозволу за поновно пљуцкање наредио је мистер Врајгли на основу својих долара, који врте све у Америци па и самог Рузвелта.

САВЕЗНИЧКА ПОСЛА

Хоме [Сирија], јула. — Овде је дошло до уличних борби између Деголиста и Енглеза којом приликом је на обе стране било мртвих и рањених.

Прави савезници увек нађу зајимање, да им није досадно.

ЈАНУС СА ДВА ЛИЦА

ЧУТОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Ситон Ватсон соли памет Србима

Лондон, јула. — После дуге паузе опет се јавио познати инструктор за удешавање политичке у Југовини енглески специјалиста Ситон Ватсон. Још од времена прошлог рата он се јављао врло често као арбитар са разним рецептима.

Ситон Ватсон важи као велики познавалац српских прилика јер је један пут пропутовао експресом кроз Србију и кад је сишао с воза у Чачку разговарао је с једним чобанином на Златибору. Иначе на мали зна да погоди где се налази Београд, што се сматра у енглеским политичким круговима као велики знак политичке рутине.

Ватсон је био велики љубитељ Југословенских диспозиционих фондова и волео је често да ку-

са из чанка само масније порције. Испод милиончета никад! Већлини «пријатељ Југословенас» увек је давао «мудре» савете свим пољитичарима у бившој Југославији и био је у свакој чорби мирођија. А савети су били тако «мудри» да је чудо како се Југославија није и раније распаља.

Његови најновији савети добро ће доћи можда Субашићу и Коштућу, а Срби му добавију:

— Далеко ти лепа кућа!

«СЛОБОДА» У ПРАКСИ

Мароко, јула. — Ових дана су амерички војници напали једну арапску свадбу, открили младу и хтели да је пољубе. Ово је за Арапе највећи злочин и зато је дошло до борбе у којој је погинуло не само по дводесетак људи са обе стране већ и навиши млада.

ИЗЈАЛОВЉЕНЕ НАДЕ

Њујорк, јула. — У меродавним политичким круговима Америке дошло се до сазнања да је новац којим се финансирају емигрантске владе, бачен новац и да би га требало уложити у неко корисније предузеће.

С тим у вези, „Америкен меркур“ пише да су се изјаловиле све наде, које су полагане у емигрантске владе, јер су оне изгубиле сваки контакт са својим народом.

Сада остаје једино да се ове владе приме неког трговачког посла, како би оправдали расход новца, који примају од својих послодаваца, кад им већ није ишао од руке покушани посао да успоставе контакт са народом кога су напустили.

Кад човек поштује младост

СПОРТ

ЕПИГРАМ

Ситне рибе сутдба груба
Намерила на два клуба
У фудбалском рангу прве
Па голови пљусну киша
Све њихове наде стиша
Ко ће с' алом да се рве.

АУТСАЈДЕР

»Јасеница« из Паланке направила је сензацију својим резултатима и потукла фаворита »Мачву« до ноге. Сад Шапчани тврде да су играчи »Јасенице« били допи-

рени пред утакмицу и то — са једном ћубастијом.

СВУДА ТРЕНИНГ

Почело је купање и сви се пливачи тренирају. Највећи тренинг је на Атлантику и Пацифику али има и по другим морима.

СМЕТА ИМ ВРУЋИНА

Стара фудбалска гарда из два водећа београдска клуба хтела је да одигра утакмицу, али пошто су ту спортисти сви у трећем поизиву чекају хладовину па пре зими нема ништа од ове утакмице.

*** ОД НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ ***

НЕДЕЉА, 18 јула

Мој комшија Пере муку мучи од жене. Алапача јућа као осица па по цео дан виче и љути када њен Пере негде макне. Он се јадан труди да не изазове грђу али му ништа не помаже јер његова Јеџа само грди и виче и све јој није по вољи. Зато је редовно појава да се из његовог стана чује ларма и вика. Данас у подне чујемо опет ларму. Госпа Јеџа нешто виче и грди:

— Опет си почeo да лудујеш — гриши њен алт.

— Зашто душо? — нежно је пита Пере.

— Ово је седми пут како си дошао пре дванаест на ручак.

— Ајао — јаука Пере. Сада си почела да водиш и статистику

ПОНЕДЕЉАК, 19 јула

Дошла сабаље госпа Зора учитељка код моје Сојке па пошто се жалила на муве и врућину и објаснила да је пронашла лек против мува који је апсолутно сигуран. Моја Сојка је активно учествовала у овом разговору који постепено преће на

мужеве. Одједном госпа Зорка узвикну:

— Јај слатка онај ме мој пође ко печен лебац. Замислите шта ми се јутрос дододило?

— Шта? — пита моја Сојка.

— Кажем му ја да треба да платимо кирију а он ми вељи да иде у кафанду. Ја се најутим паму подвикнем да газда долази у четвртак а он се смеје и каже: Море, дотле ћу ја ваљда доћи.

УТОРАК, 20 јула

Одем у посету код мог пријатеља Лазе. Данас му рођендан и он по звао нас неколико пријатеља да нас угости. Између осталих ту најем једнога инжињера и његову сестру, толико сличне као расечена јабука. А брат неки симпатичан човек, само ћути док она држи банку и једнако говори. Све критикује, све јој не ваља, а о себи не рече ни речи. Мени одједном пође на памет да упитам:

— Јесте ли Вас двоје близнаке?

— Она ме погледа презириво и напући уста а брат одговори смешићи се:

— Родили смо се као близнаки а сада сам четири године старији.

СРЕДА, 21 јула

Сретнем јутрос Бору професора. Офуџао се као папуински мачак и једва иде. Вуче ногу пред ногу као пребијен.

— Шта је друже — ослових га ја. Зар тако изгледа вереник?

— Било и битисало — одговори он суморно. Покварио сам веридбу зато такав и изгледам. Много сам се најутио.

— Па зар онаква љубав — чудим се ја.

— Намучио сам се ка Христосу — вели он. Замислити безобразљук да она мени као професору враћа сва моја

ја писао, поправљена црвеном оловком. Када сам јој замерио, она ми вели:

— Извини, имала сам матуру, па сам навикла да свима дајем оцене.

ЧЕТВРТАК, 22 јула

Мој сестрић Рака пао на испиту. Он је мали гимназиста и добро дете не воли да учи. Али његова мајка дрвље и камење на професоре. Све су они криви. Данас дошла код мене и тражи

БОЛЬЕ

РАЗНИ УКУСИ

Неко воли свеже поље
Други зелен чај
Једном свака пева боље
Другом папагај
Трећи опет очи бечи
Што је слушао речи.

БЕСПОСЛЕНОМ

Поп беспослен нађе посо
Буде кози кум
Зато често тера косо
И човек аром
А обично за тај грех
Неко други плати цех.

ЗАПЕЋЉАНИЦА

На енглеском Рузвелт реко нешто
Ал онако како он то уме
Спетљан је ту ствар тако вешто
Да ниједан Енглез не разуме
Шта је реко? — питају се људи
А Черчил се у забуни чуди.

ЗАМЛАТАМА

Ово време ко подтра врећа
Свуд поплава лажног поштења
Али за нас то је опет срећа
Што је време, па се често мења
Ко ће коме конце да ухвати
Кад замлата: празну сламу млати

Епиграм

Ти ортаци Англосакси
Све по старој раде такси
Радују се руке стежу
Овај потхват баш је леп
А сад могу да привежу
Све мачку о реп.

ДАКЛЕ...

...Истина је да не треба имати поверења у пријатеље. Један мој пријатељ имао вере у мене и извјисио као никад.

...Поштење је обично као свијена чарапа. Ако не успеш да зауставиш на време, макар и пљувачком, ма и најмању петљу, чарапа је за увек покварена.

...Филателисти су она врста људи која није схватила да марке служе за таксирање поштанских пошиљака.

...Романописци су људи који сањаје с наливпером.

...Кад би интелигенција била опасна смртоносна болест, мало

би се људи због тога бринули.

...Сви су људи способни да напишу једно љубавно писмо али је мали број оних, који га се стиде.

МАЛЕР У ТУНЕЛУ

— Јесте ли доживели који пут жељезничку несрећу?

— Јесам у тунелу, на путу за Ниш, када сам се збунио у оријентацији па уместо лево, да пољубим вереницу, ја пољубио на десно, неког мушкарца.

ПРОФЕСОРСКА ПОСЛА

Професор: — Где ми је шешир?

Служавка: — На глави господине професоре!

Професор: — Е, онда је логично да ми је шешир ту, пошто гла-ву осећам на раменима.

Није он дошао зато

— Пуцај, Џони, спасавај ме!

— Баш си смешан! Зар не знаш да сам дошао у лов на павове, а не на крокодиле.

— Па шта ти мислиш које су најбоље женске године — пита моја Сојка.

— Па оних десет година између 25—30 одговори госпа Ружа и прсну у смех.

СУБОТА, 24 јула

Повео се разговор на празно о браку па се надовезала дискусија у којој је свако од нас хтео да покаже да је његов случај специјалан.

— Вала, шта нам вреди разговор, када помоћи не можемо — уздахну Веља апотекар. — „Увек жена има последњу реч...“

— Како ко, али код мене је друкше. Ја не дозвољавам да се жена самом свађа — похвали се Божа судија.

— Море остави — подсмењу се Ђока доктор. Па ти си стари папучин...

— Пардон, то није истина — брани се Божа. Чим приметим да ће да почне свађа, ја умакнем а она кад нема публике ућuti. Тако сам је дисциплинирао да мора прво да закључа врата па тек онда да се свађа.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБИОТЕКА

Бодљане

Прошло је било већ неколико минута да се племенита душа старог деде преселила у вечност, а у кући осећао се мирис суза. Сви чланови унисрећено породице, скупљени у трпезарији, тешили су се мање или више искреним речима и такмичили су се редом, који ће боље да сприча хронику последњег покојниковог дана.

— Ноћас није никако спавао а јутрос је био потиштен. Јадни децица! А пошто је ту у 10 био и лекар, стање му се још и погоршало.

— Па шта лупаш! Лекар је био ту у девет.

— А не, у девет је Перница баш пис-кафу.

— А значи дакле да је Перница избрљао чаршав.

— О, то не, драга, чаршав је још синоћ био испрљан.

— То ћеш, слатка, да изваниши. Синоћ сам га ја скинула са стола. Био је још сасвим чист.

— Вратимо се на ствар, сада... дакле, а да, стигао је лекар, било му је тада јако рђаво те је доктор препоручио да му набавим кисеоника. Одмах смо од апотекара купили боцу и, стварно, видело се одмах да му је боље. Деда је стално тражио још и потпуно се променио. Могло је бити четири поподне како смо га чули где пева: »На крају села чајава меанах. Појурисмо до његовог кревета и нађосмо га где се смејао као лудак. Чак је рекао да је видео ружичастог мачора да себи пегла пиџаму. Оставили смо нека бунца, а после поче опет да пева, и то некакву мало безобразну песму. Запретили смо му да та песма не одговара једном осамдесетогодишњаку, али он је рекао да га се то ништа не тиче. Пребацили смо му да овакво његово понашање не приличи једном озбиљном самртнику, али он не хте ни да чује те све певајући и церекајући испусти своју душу заувек.

Разговор би прекинут од апотекара.

— Како је болеснику?

— Он беше. Рече жена, бришћи једну сузу.

— А кисеоник?

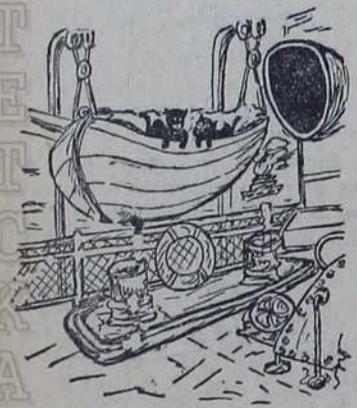
— И он беше. То јест, потрошени.

— Ух, гром и пакао! Боце кисеоника добављао сам из истог места одакле сам набављао и вино. Да не бих плаћао трошарину, ја сам вино скривао у боце за кисеоник. Данас, за ручком попио сам пола литра кисеоника место уобичајеног вина. Тако сам приметио своју забуну.

— Ох, каква несрћа! А деда је био трезвењак, закука жена и обриса и другу сузу.

— Какви су извори ваших прихода?

— Усахнули.

— Јеси ли уверен да овај брод иде за Канаринска острва?

— Где си био тако дugo?

— Одвео сам пријатеље кући.

— А тада!

— Па онда није нико био да мене доведе.

— За секунду извадите зуб и зато тражите двеста динара!

— Да сам знаю да вам је то скупо ја бих вам вадио зуб попасата.

— Драги професоре кујање не помаже ништа, треба да заборавите.

— Да то сам већ неколико пута хтео да учиним, па увек заборавим.

На суду

— Да ли сте досад већ били осуђивани?

— До пре десет година кад сам се купао на забрањеном месту.

— А од тада?

— Отада се нисам више купао.

Лекар: — Ја незнам ви све мање видите, па где су вам очи!

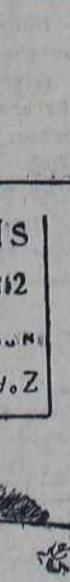

наши људи и

РАВАЈЛО на раду

награђивао сам вала Каники мој и то све Зајатко што ме тера онај Кузи да се петљам у Гостопку раду. Понијо ја три канте млека за Београд а оно Ваљево да ова врућина или Сам много сипијо воду тек се направила сурутка и ја то дам нада Бакалки да ради шта зна а она ми вели ајдемо бре Равајло на Плажу вишакава је врућина да Не идем пешке него ме мећи на челе а ти да мало париш очи и ја Пристадо. Она се за час сфинци и бућну у воду а мен ме уфати нека мука Па узо једне гаћице и бућник и ја и Таман поче да вичем Ох-ох и да се голичем и прскам с једну буцмасту у цревну аљину кад Дођоша џандари и један цифил и почну да нас физитирају дајдер ти мен твоју лемигитацију каже ми Тай цифилиста а ја се поче бркам по оне Гаћице па му кажем да је лемигитација остала у гуњу, тако нас покупише све што немамо лемигитацију да смо фалични и један ми Џандар каже да мора да се ради а не да у Четвртак да се краду Богу Дане и тако ме сподбише Па у кварт а ја Џакам сас њега и кажем да сам Сељак а он се смеје и каже Ако бато сад ћете видимо како радиш сашов и дал си збильски земљорадник и Тако ти ја Одок у макиш а на да Бакалка оста да се купа и Да се смеје што ме Уфатише ко шинтери куче а чим смо дошли на њиву они веднуже да сам ја факман и Поставише ме за мадзорника па ја викну оним ладолежима из београда да пљуну у руке а она ме у себи пцују али ми не могу ништа. У том и ћата послала моју лемигитацију па ме пустише а ладолежи остандоша да преврћу земљу и Дудзишу Јербо за њих нема мулекина па ако је за вајду доста је било право је Да и Очи осете како је то лепо кад увече звезда а они на сунцу смотику у руке ал јопет сам се решијо да Више не идем на купање јербо ми сељаци се не купамо по двајес и више Година Па шта нам вали

ашајајло

— Он је одличан тркач. Само бицикл је пешачки.

— Видиш ли ону удовицу. Хвала Богу што се у своје време не ожених њоме.

— Што!

— Па данас бих ја био мртав!

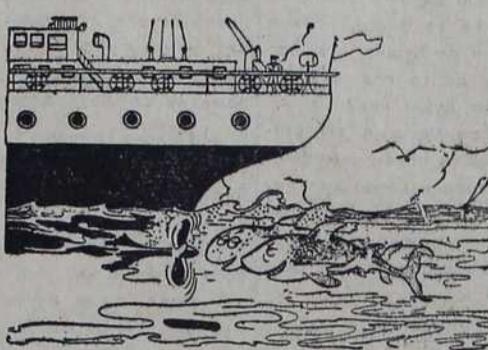
— Јеси ли прочитала, женице да на Истоку има још крајева где мушкији продају своје жење!

— Ужасно! Зар не, да ти то не би могао учинити!

— Никада! Ја бих те поклонио!

Наши крајеви

— Зар није пријатно по овој врућини!

АСОЦИЈАЦИЈА

— Изгледа да никада нећу добити своје паре од пријатеља Пере.

— Идеја је сјајна код ње ћемо се обогатити.

— Да, само треба наћи онога, који ће осиромашити.

— Како ти се свиђа Нада!

— Тја, држи се као кајсије на београдској пијаци.

— 111

— Да, стално је на истој цени.

ПИСМО малог Јовице

тата је отиса у Бол али ја нијам уладио Оно сто сам се договоројо јелбо је Иванка насласа неког длаваца и Отисла код њега а ја сам осто суво длаво у планини али Ако сам сам клив који ме јаво телао да јој Дам пале унапред јелбо су Зенске такве кад Узме пале њу висе не интелесује и она Она иде на длуго место ди је већа колист. кад тата дође он це dameубије јелбо сам дао бласно и масти иванки и Она све однела и сад у куци немам иста јелбо сам плодо и татин и белциг и зимски капут и сад више немам ста да Плодам.

Јутлос сам исо на плаву и сав сам Плопо далеко блате и влучина а после сваки иде са своју зенску а ми сто смо досли сами Ники нас не гледа ко влана скелацију. тако сам видио и моју маму с једног сто носи наоцале ал сам се саклио да ме не види па утекнем у један сиплаг, а Тамо јопет тетка Мица с једног кавалела и ја клиснем у воду и кад сам трлцао клоz песак нагазим на ујна стевку која се сунца са миту сустела сто плави сандале од плуте па га сад све зенске мазе и фаћају протекцију јелбо он неце сваком да лади. Ста да лади свет удесио зивот па узива и свако гледа да се пловеде а какав је то пловод када нема зенске а и код њи је сад оскудација јелбо нема доста мускалци па зато нема билање него сто падне. ето тетка цајка иде соног пелу сто змиљка ола да му не узмеш из луке али боље иста него ниста. а он јопет има доста пале А то је најважније јелбо блез пале ниста не мозе да буде. сад су ове влучине па не могу да поваћам тазе новости и само се љутим што све клију од мене казу кад Попластес ти цес све да знас а сад је лано

вас јовица

ВЕЋ СУ ПРИВИКЛЕ

Много је аматера из вароши овуда прошло

Брђана

— Нешто сам ти данас страшно нервозан. Мој се другар налази на путу и има већ читав месец дана да ми никако не пише.

— Да није умро?

— Немогуће. Савршен је то човек. Увек ме је обавештавао тачно о свему што чини. Да је умро обавестио би ме о томе.

— Тачно. Извини што прелазим на други предмет разговора.

— Разумеш ли се ти у статистике?

— О, како да не!

— Речи ми, онда, има ли виште у браку жена или мушкараца?

— Е, на то ти питање не могу сад одмах одговорити.

— Онда још нешто да те питам.

— Немој, немој, твоја ме питања збуњују, фантазија.

— А мене фрапира савршена љубазност твоје жене.

— Шта ти је учинила?

— Замисли, одох јутрос да је посетим.

— Па? Лепо те је примила?

— И те како! Била је још у кревету. Чим ме је спазила дигла се из кревета, и то нарочито због мене.

— Е, мој брајко, није то ништа. Не можеш ти да замислиш како је тек твоја жена предусратљива!

— Прима теби?

— О, да. Замисли, одох јутрос да је посетим...

— Примила те је врло љубазно?

— И те како! Била се већ дигла. Чим ме је видела вратила се поново у кревет нарочито због мене.

Ж

Брак је обична проза

Познати мађарски драмски писац Ференц Молнар имао је у свом животу великих разочарења, и у браку се два пута морао да разводи. Зато није никакво чудо што је постао циник у опхоењу са женама. Кад се по трећи пут реши да стане пред олтар, Молнар није чинио никакве нарочите припреме и, пред сам полазак у цркву, појавио се у сасвим обичном уличном оделу.

— Његова невеста, трећа жена, сва зранута упита:

— Шта, зар ти нећеш обући свечани фрак за венчање, кошуљу с тврдим грудима, цилиндер.

— Зашто то? упита са мирном иронијом Молнар. — Свечано одело се облачи за радосне догађаје, за велике тренутке у животу, за премијере... А овај мој брак је већ друга реприза...

— Зашто толико мрзиш Перу?

— Зато што је био вереник мояје садашње жене!

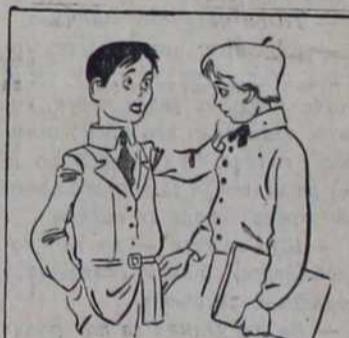
— Па зар је то разлог!

— Мрзим га зато, што је паметнији од мене!

— Зашто данас звоне звона!

— Па вељда, што црквењак Мијоје вуче конопце.

— Моју сестру сликао је неки чувени сликар!

— А моја сестра сама молује!

— Ноћас сам спавао на билијарском столу пошто сви кревети били заузети. Колико имам да платим!

— 20 динара на сат.

Мали Перица и папуче

— Што се ти, Перице, вртиш око тих папуча?

— Тражим тату.

— Како тражиш тату! Тата је у канцеларији.

— Није, није. Чуо сам кад је теткица рекла да је тата под папучом.

Kako се сшари...

Оба старца су се нашли слу-
чајно на клупи, у парку једног
пријатног пролећног преподнева.

Исправа су седели један крај
другога, хутећи и погледали у
ваздух, као да посматрају неке
печене шеве.

Тада проговори један:

— Леп дан је данас, шта?

— Прекрасан дан, одговори
други, спреман за разговор.

— Уживамо још коју годину,
што нам преостаје од живота.

— Да.

Тада настаде опет мала пауза,
јер ова тема није баш никако бо-
ла згодна за разговор. А затим
овако што је започео разговор, на-
покон настави:

— Смеш ли вас питати, колико
је вама година?

— Седамдесет и осам, одгово-
ри други.

Мало после, добро ћудно се на-
смеје први и рече:

— О, како сте млади! Ја имам
већ осамдесет.

— Не изгледате тако стари.

— Али ни ви не изгледате од
седамдесет осам, одговори осам-
десетогодишњак. — Ја вам, без
икаквог ласкања, не би да ви-
ше од седамдесет и четири го-
дине.

— Да, добро сам се очувао.

— Умерен живот, шта? Увек
рано легао у кревет, зар не?

— Заправо, ни једанпут. Али
ако хоћете, могу вам открити
тајну моје свежине.

— То би ме много занимало.

— Слушајте: пре тридесет го-
дина открио ми је тајну своје
вечне младости један човек, који
је тада имао већ преко осам-
десет година. Чудно средство је
тада регенерол, и ја употребљавам
већ преко четрдесет година.

— Шта кажете — ви га упо-
требљавате? Упита осамдесето-
годишњака зачуђено.

— Па да, узимам га по пропису,
петнаест капљица дневно.

— Пет ујутро, пет у подне и
пет у вече...

Старији сав уплашен, рече:

— Јесте ли ви...? Али, госпо-
дине! Ви узимате Регенерол као
капљице?

— Наравно. И зато сам се од-
жао тако добро.

— Али, господине! То је...

— Шта је то?

— Па то је самоубиство!

— Мислите? Али као што ви-
дите, ја сам још увек жив.

— Случајно. Регенерол се не
узима као капљице, него се с
њим масира тело.

Млађи погледа збуњено осам-
десетогодишњака.

Тек после неког времена поче-
се он смејати.

— Хахаха! За масирање... Го-
сподине! Изгледа ви хоћете да
са мном терате шалу?

— Ама ни говори! Ја се маси-
рам већ тридесет година свако-
дневно, пре спавања са Регене-
ролом. Цело тело масирам, и по-
гледајте ме како изгледам, а и-
мам осамдесет година. Ви сте ма-
ло пре дали свега седамдесет и
пет. То имам да захвалим само
свакодневном масирању са Реге-
неролом. Млађи се смејао из свег
срца. Смејао се слатко и на сав
глас, тако да се једва уздржao
од смеха, а тада рече:

— Не, то је простио невероват-
но! Хахахаха! Ви се трљате са
сретством које се употребљава
као капљице. Хахаха. И још у-
брожавате да вас је подмладило.
Ала има смешних ствари у овој
божој башти.

Осамдесетогодишњак се тако-
ђе слатко смејао да су му сузе
навреле на очи.

И ви... ви... хаха... ви пијете
Регенерол! Већ четрдесет годи-
на... уместо да се масирате... Го-
споде Боже! Како мора да из-
гледа код вас у стомаку! Тада
се млађи најути и заборави на
поштовање које дугује осамдесе-
тогодишњаку.

— Немојте се смејати дрекну-
он. — Ја не желим да ме исме-
јавате, јер ви са вашим масира-
њем имате најмање право.

Питајте цео свет, па ћете се
уверити да је Регенерол сред-
ство за употребу споља.

Млађи је викао:

— Ви сте много тврдоглави,
господине. Од када је Регенерол
пронађен узима се као капљице.

— Не, с њим се масира тело!

— Пије се.

А тада обојица ућуташе за
друго.

Напокон предложи осамдесе-

тогодишњак да се ствар разјасни
на један начин, који је младићи-
ма сасвим стран и неприступа-
чен:

— Знате ли шта? Ајдемо за-
једно до најближе апотеке да
питамо како се употребљава Ре-
генерол.

— Пристајем, одговори млађи
јер је увидео да се с овим стар-
цем неће моћи дружиће споразум-
ити.

— Апотекар ће морати то нај-
боље знати.

Они одоше у најближу апоте-
ку и старији поче:

— Дозволите молим вас, јед-
но мало питање. Ви сигурно др-
жите Регенерол?

— Наравно, да имам, одговори
апотекар.

— Лепо. Ја и овај господин у-
потребљавамо га одавно. Међу
нама је само мала разлика у ми-
шљењу! Овај господин тврди, да
се Регенерол пије, а ја тврдим
да се с њим масира тело. Који
од нас има право?

Апотекар остале неко време
забезекнут, а тада рече:

— Нажалост, ниједан од вас.
Јер, да би вам користио Регене-
рол се шприца у ваздух.

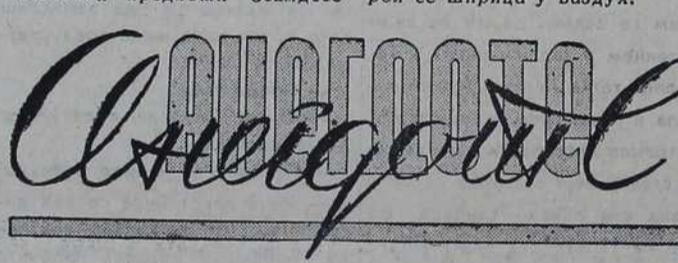
Славе највеће прича

Кад човек не пази

Лаза је савремен човек. Бар-
тако он тврди да ли и сам у то
верује ћао ће га знати. Главно
ом свуда жели да ћушне свој нос
и да покаже да га време није
прагазило. До душе када га чо-
век погледа он не даје тај ути-
сак или можда се човек камуфли-
ра па зато тако изгледа као по-
кисле мачка. Јер ко би под та-
квим изгледом тражио Дон-Жуа-
на и освајача жена а Лаза је баш
тај, с мишљу и персону. Цар, та-
ко он вели а ко би му смео да
не верује када му је пун б-
зар неких писама и слика које
он радо показује и хвали се.

Дакле тај Лаза једва дочекао
да његова госпа Савка оде у
«внутреност» код мајке па одмах
полетео на плажу. Зна он где је
лагер за снабдевање белих удо-
ваца. Али први дан није био срећ-
не руке. Увече се жалио неким
пријатељима да га леђа боле од
сунца.

— Сав сам изгорео па кожа
само крпка... — прича он а сви
се подгуркују јер знају да ће Лаза
отпочети да описује своје љуб-
авне успехе, али на опште изне-
нађење он ућута.

— Јел' данас није трзalo? —
пита га доктор Мита.

— Ни да пипне — вели Лаза
— и уздише.

Идућег дана он оде на плажу
рано пре подне да ухвати буси-
ју. Обуче костим и седе у хла-
довину и поче да мерка купачи-
це али све долазе заузете или
су у друштву, а Лаза зна из иску-
ства да ту нема хлеба. Одједном
се појави једна црнка, дивно ва-
јана, са очима плавим као небо.
На глави је имала црвену мара-
му, која је дивно комплетирана
са марким лицем и сјајним очицама.
Када је Лаза виде он пот-
скочи као јелен и поче да је пра-
ти. Видећи је овако младу и све-
жу он је већ очекивао аут и теш-
ку борбу па се већ спремао на
неке опробане трикове када му
се она сама обрати питањем, ко-
је је на плажи врло често:

— Имате једну цигарету, госпо-
дине.

Лаза није био пушач али је за-
то увек стајао у реду за дуван па
је увек имао овај мамац код
себе. Зато он брзо извади таба-
керу и понуди је.

— Ах, ала Ви имате доста ци-
гарета — обрадова се она и по-
знанство би готово. Заједно су и
ручали, заједно се сунчали и по-
сле подне хтедаше да иду на А-
ду. Лаза није волео дуга плива-
ња али када је овака женска у
питању он би скочио у океан а-
камоли у мутну и прљаву Саву.

— Јао, а ако вас неко покра-
де — одједном га упита Цица,
наиме, тако се звала дражесна
цирка.

— Хаће, ако им не треба —
одврати Лаза. Знам ја да овде и-
ма ко долази због тога али их
ја одмах упознам...

— Шта вам то вреди када они
упадну у кабину па однесу оде-
ло и све што нађу — цвркуће
Цица и већ пуши десету Лазину
цигарету.

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: «Просветна
заједница» а. д.
Телефон редакције: 25-681.
Штампа «ЛУЧА», Београд, Кра-
љица Наталија бр. 100.

Бајка

Образложение

Фиљем Гром и Клеменс Брен-
тано, који су нам оставили збир-
ку дивних бајки пошли су у посе-
ту код Ахима фон Арнима. Ује-
дно је била позвата и једна да-
ма, која није била баш млада, а-
ли је Ахим фон Арним сматрао
још увек за лепотицу.

— Зар није лепа као из бајке?
запита Арним своје пријатеље,
када је дама отишла.

Гром и Брентано погледаше се
зачуђени. А затим се Гром насе-
ја домаћину и обрати се Брент-
ану:

— Знате, то се мора правилно
разумети: Беше једном!..

КАД ГЛУМАЦ ИМА БИЦИКЛ

Кнез Георг од Саксон-Мајнита,
који је лично преузео послове
режисера у свом дворском позо-
ришту, једном се тако најутио,
за време пробе, на једног глум-
ца, да је одмах постао опет мо-
нарх и рекао:

— У року од 24 сата да напу-
стите моју земљу!

Глумац одмах одговори:

— Височанство, за пола сата
већ, ја имам бицикл.

Луј XIV рече једном својим
дворским људима: »Краљеви до-
бијају своју власт од Божије ми-
лости. Ако вам заповедим да
скочите у воду, морате без раз-
мишљања да то извршиће! На то
се дике војвода од Гиза и хтеде
да изиђе.

— Куда? — запита краљ.

— Да научим пливање! — од-
говори му војвода.

И жена овог дипломате хтеда-
је да обрадује мужа овим оби-
чајем и поручила је од лекара
телефоном овај двопеке. Том при-
ликом између лекара и ње испа-
је овакав разговор:

— Ја бих радо желела десет
комада ових четвртастих двопека.
Како се заправо ви зовеш — ах,
ја вас волиш много...

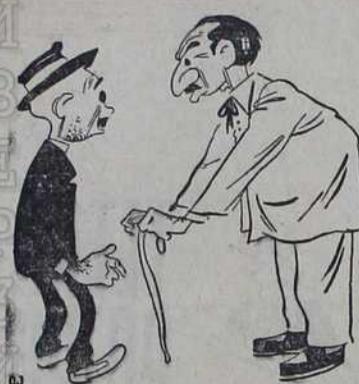
Са другог краја жиџе чује се
мешто спори или ипак ласкави
глас:

— Ханзен, милостива госпођо!

6

ШАРЕНА СТРАНА

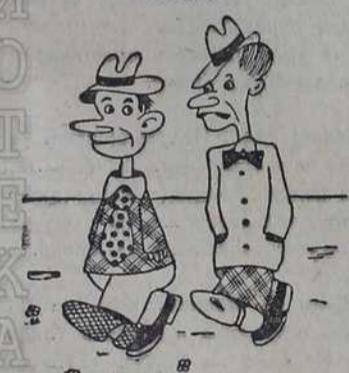
Професорска посла

— Сада ми је неки цепарош украо у трамвају новчаник.
— Па зар ниси осетио нечију руку у цепу!
— Јесам, али сам мислио да је моја.

— Збогом, невернице, збогом за увек! Моја нога неће више прекорачити овај праг!
— Добро. Записаћу то да не заборавим. Како рекосте да се зовете?

— Чврсто верујем у метамопси-хозу и убеђен сам да ће после смрти моја душа прећи у неку животину.

— Зар је потребно да умреш па да се то деси!

Она: — Шта мислиш о оној девојци?

Он: — Врло згодна.

Она: — Истог сам мишљења... Отпустила сам је одмах.

Незна историју

Сцена се дешава у рају. Три душе, бивши страствени играчи брица, задржавши и даље своју болест скупише се да одиграју једну партију. Али треба им и четврти играч. Договорише се да један од њих пође по рају да тражи четвртог. Тражио, тражио, најзад набаса на неког неког старијег господина, дуге беле браде.

— Добро вече, рече први претстављајући се, ја сам Живко Живић.

— Мило ми је, одговори му ста-рац, ја сам Карло Пети.

— Ох, шта, узвикну Живић очајан, баш немам среће. Ја тражим четвртог.

ЛЕПА ТРАДИЦИЈА

— По традицији смо момци.
Од оца на сина.

На размишљање

Дозволите ми да не будем вашег мишљења, одговорио му је један од критичара. Ја, напротив, мислим да ово дело нагони на размишљање.

— Да! На размишљање о — нишавилу!.. — одговорио је Сарсе...

— О —

— Молим вас, драги суседе, по-зајмите ми за вечерас вашу гитару.

— Хоћете да свирате?

— Не, хоћу да спавам.

Њега не боле

— Да... да... врло добро... по-здравите много вашу госпођу... хвала лепо!..

— Јуче се на спиритистичкој сеанси јавио Бетовен.

— И шта је казао!

— Молио је моју жену да више не свира његове сонате.

— Да ли вам је неугодно кад опазите да вам на улици иде у сусрет какав поверилац!

— Није! Одмах прећем на другу страну.

— Али онда вас може прегазити ауто, ако непрестано идете цик-зак.

— Замислите, синоћ сам, кад сам се вратио кући нашао свога трогодишњег синчића како цепа моје рукописе!

— Сто му громова, зар тај ба-лавац већ уме да чита!

Бодљикава козерија

Конкуренција је увек нежељена па ма о чему се радило. Било да је по среди љубав, сујета или трговина, увек се због конкуренције чуда дешавају. Догоди се и убиство, тужба, свађа јер конкуренција није паметна. Узмите, рецимо мене. Тридесет година ја радим тај посао, то ми је хлеб што кажу а сада хумористи на све стране и то све таže роба па се троше као алва а ја сушим зубе и уздишем. Боле ме, много ме боле аш шта да ради. Била родна година па на овој нашој њиви родили хумористи и шаљивије као печурке. Пријатно није али ја сам питом човек па је зато моја девиза: Живи и дај другоме да живи. То сам научио од једног великог добротвора који је у своје време подигао себи милионско имање и

сплоатације којој су годинама били изложени? Или они који сматрају да је сад згодно време да се покажу и истакну не водећи при томе рачуна о штети коју другима причинавају.

Када то све видимо онда не треба да чуди што тако цвета комедија и шала. Сваки од нас воле да се смеје другоме да се не би смејао себи, то јест да му се не би други смејали. Као што видите и ту је велика конкуренција пошто сви радимо исти посао: терамо ветар капом. Заго браћо гледајте комедију и лакрију, голиците се и смејте а сви ви правите и даље један другом конкуренцију, па било то у трговини, родољубљу или лагању. Главно је да се ради, макар и на штету,

Хрчак на делу

У Норвешкој је строго забрањено, као и у другим земљама, нагомилавање намирница, али наврно, да се нађу увек људи, који употребљавују све могуће трикове, да избегну прописе. У један препун аутобус у околини Осле уђе једна старија дама, која је имала необичне бујне груди. Наравно, да то сва није било природно, јер је дама сакрила у прсима цакче са белим брашном.

Како је била велика гужва дама се закачи у пролазу за неку иглу и поцепа хаљину на прсима. Истог момента дуну облак брашна из бујних груди и обели, као снегом, женину црну хаљину. За часак настаде тишина, а тада се зачу неки дубок глас:

— Пази, молим те, овој дами цури млеко — у прашку!

— О —

— Овај Мерић, сасвим је смущен. Морам да се уздржавам, када га слушам. Како може један човек тако упорно да се смеје својим личним вицевима!

— Та он се не смеје њима, него се смеје твојој глупости, што га стално слушаш.

— О —

— Имате ли и ви бриге око на-бавке хране за живину?

— Не, ја дајем недељно новац петлу и он се сам брине.

Страшна књига

— Страшно! Од ове књиге диже се човеку коса на глави.

— Ја не видим да ти се диже коса!

Уметник

— Чико, реци ми, јеси ли ти доиста био једном писац!

— !

— Тата ми каже да си ти ра-није често правио лепе ствари.

Баш зато

Свештеник: — Честитам вам пријатељу, данас је најсрећнији дан у вашем животу...

Вереник: — Извините попо, ја се сутра венчавам.

Свештеник: — Знам, младићу знам...

СВАЂА У ТРАМВАЈУ

— Доста је већ једном, јер иначе зло ће бити. Познајем ја себе!

— Ух, ала имате гадна познанства.

КО СИМУЛИРА

— Господине директоре, могу ли добити отсуство за данас после подне? Моја мајка је болесна.

— Чудновато да је ваша мати увек болесна на дан аутомобилских утакмица.

— Имате право, господине директоре, почињем да мислим да старица симулира...

ТРЕСНУЛА

— Једна дама жели да говори с вами, милостива госпођо.

— Јели то нека отмена дама?

— Не, тако отприлике као што сте ви.

УЖЕНСКИЕ

С е с т и

Бодликове истине

Веселост је небо, под којим успева свака биљка.

*
Време је новац — али све вишема има људи који немају ни једног другог.

*
Многи љубавници су само ослуга мужева које жене варају. И зато мужеви треба да им буду захвални.

*
Таштини-мушкараца годе највише две ствари: крепост остварене и слабост код других жена.

*
Да је Бог при стварању света сазида комисије и конференције — свет ни до данас не би био готов.

*
Многим људима су њихове венчане жене терет — док им туђе дају крила.

*
Женин поглед је стрела која ретко кад промаши циљ.

*
Са женама је тешко — али и без њих није лако!

*
Главни утисак који многи понасеју из позоришта добијен је, обично, између чинова.

*
Љутити се, значи лудост или безобразљук других на себи самом кажњавати.

*
Кокетне жене личе на метал: уколико су старије утолико су излизаније.

*
Човек не воли да се о његовој жени рђаво говори, али му се не свиђа ни да је много хвалаје. У оба случаја ствар је врло сумњива.

„Млетачки трговац“ у САД.

— Још сутра ћеш отићи код Претседника, да одмах ухапси Шекспира, ради антисемитизма.

Обрадовао је

— Одавно те већ чекају ове чарапе за штоповање — барти неће бити досадно, када будем на путу.

НАША ПОСТА

ПОЛТРОНУ: То је и најлакше и најтеже. За тебе најлакше а за друге најтеже.

ВРЕДНОМЕ: Боље је бити вредан за зараду него за посао.

ЧАРШИЈИ: Коњунктура је ствар среће зато треба седети на три, четири столице.

ПОЛЕТАРЦУ: Твоје шале су добре, писмене и згодне за читање. Чак су и оригиналне али нису — шале.

СТРАТЕГУ: Вероватно си заборавио шта раде пророци после Христа. А ти баш немаш среће са пророчанствима.

ФИНЦИГЕРУ: Теби није лако да у педесетој години мислиш на рад али брате одмараш си се од рођења па је право да се мал размрдаш.

БЛИЗАНЦИ

— Ју, што су лепа деца!
— Сигурно су близанци!
— Јесу.
— А чија су?
— Комшијина.

Илинки: Џабе ти је прошла сезона јер када се он није изјаснио на шпицу »Аде Циганлијек« где сте били сасвим сами, како можеш очекивати да ће проговорити у вароши.

Матуранткињи — Ужице: Нећу више да ти одговарам јер после навале писма из Ужица у коме сви веле да су тамо ѡаци добри, послушни и мирни па нико и не мисли да води љубав.

Лаци: Крем се још може добити по салонима за улепшавање, наравно по пријатељској ценi. Има га и у неким апотекама али то је роба само за пријатеље.

Босильки: Собна гимнастика се ради овако: Устане се у пет сати, и онако неумивена трчи на пијацу и ту се стоји до 8 сати, а онда се џупри поред штедњака до подне, затим се перу судови после ручка. Ова врста гимнастике је врло здрава и практична и она замењује плажу.

Малој Ради: Поправни испит је врло лака ствар када се неком не учи школа. Распрова књиге антиквару, иде сваки дан на плажу а у августу се испише из школе.

Дуди — Пожега: Када не би било оговарања и клевете онда не би било ни борбе. Зато се бори...